

STATEČNÁ
MALÁ

KOČKA

MEGAN WAGNER LLOYDOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

STATEČNÁ
MALÁ

KOČKA

MEGAN WAGNER LLOYDOVÁ

Pro Izzy

1

Po probuzení Mínu přivítala známá vůně. Protáhla se v té vůni, rozvinula v ní svůj ocásek. Byla to teploučká, uklidňující připomínka toho, že je doma.

Právě aroma upečeného chleba ji přece tenkrát přivedlo k mámě Millie. To ještě byla jen maličké chundelaté koťátko.

Míniny nejstarší vzpomínky sahají jen do doby krátce předtím: Bloudila temným, studeným lesem. Pamatovala si obrysy stromů, tyčících se vysoko nad ní. Pamatovala si jejich ledový dech. Zahryzával se jí do kůže v podobě krutého, nesmiřitelného vichru a naplňoval ji strachem a pocitem osamělosti. Už si nevzpomínala, co jí tehdy stromy říkaly, pokud se vůbec obtěžovaly k ní mluvit, a nevybavovala si ani, jak se tam vůbec ocitla.

V tom hustém, spletitém lese, jenž čpěl skrytým nebezpečím a natahoval se po ní spáry svých útlých

větví, Mínu na čumáčku najednou pošimrala jakási vůně. Bylo to jako políbení, jako kdyby se slunce rozhodlo si přivstat. Kočička se rozhodla tu novou vůni prodchnutou nadějí následovat.

Klopýtala pryč od hrůzostrašných stromů a měkké tlapky jí přitom rozdíralo trní. Nakonec se dostala na mýtinu, kde stál plot a zahrada a malý domek, jehož okna zářila zlatým světlem.

Mína proklouzla mezi plaňkami plotu, doklopýtala ke schůdkům vedoucím k domovním dveřím a vydrápala se po nich nahoru. Tam nasála silnou uklidňující vůni toho, o čem později zjistila, že je čerstvě upečený chleba, a zaposlouchala se do vysokého tenkého zpěvu. Tlapky jí krvácely a byla příliš unavená na to, aby se pohnula. Podařilo se jí ale vydat jediný tichý zvuk.

„Mňau.“

Nebylo to víc než chabé zašeptání, ale máma Millie otevřela dveře téměř okamžitě. Jako kdyby příchod koťátka celou dobu očekávala.

„No, dobrý den!“ řekla máma Millie.

A bylo to. Mína byla zachráněna před samotou, strachem a studeným nepřátelským lesem. Odteď bude

žít s mámou Millie. Počínaje tímto dnem už ji čekal jen dokonale šťastný život domácí kočky gaučové.

Ještě jednou se protáhla, spíš pro pořádek. Nato vyskočila na kuchyňskou linku.

„Míno!“ Máma Millie popadla kočičku za kůži na krku a vytáhla ji z mísy s těstem. „Je svět koček a svět chlebového těsta a oba by měly zůstat pěkně oddělené!“

Mína se mámě Millie vykroutila ze sevření a odšourala se pryč. Potřásla hlavou, aby si z vousků a čumáčku oklepala mouku. Neměla v úmyslu si do té mísy vlézt, snažila se jen co nejvíce přiblížit k té známé kvasnicové vůni. A k mámě Millie.

Poté se uvelebila na svém oblíbeném místě u topení a olízala si z hebké popelavé srsti zbytky mouky. Když máma Millie zadělávala těsto, zpívala si u toho. Mína milovala její hlas, i když jí skřípal a přeskakoval. Popravdě řečeno, bez toho by to ani nebyl hlas mámy Millie.

Máma Millie překlopila těsto do další mísy a zakryla ho utěrkou.

„Ale no tak,“ řekla a přidřepla si vedle své kočičky. „Nezlobím se na tebe, to přece víš, ty můj cukroušku.“ Pak ji láskyplně pohladila. Mína si tohle oslovení rádně vychutnávala. *Ty můj cukroušku.*

Ách, povzdychla si šťastně. Má to ale nádherný život. Dům mámy Millie pro ni představoval dokonalý a jediný domov.

2

Druhého dne odpoledne spolu obě vysedávaly v pohodlném křesle. Máma Millie hladila Mínu, která se krmila ze své modré misky, opatrně položené v klíně její paničky. Uhlazovala jí srst směrem dolů po páteři, přesně tak, jak to měla ráda. Skrz okno se na ně usmívalo teplé slunce babího léta.

Každé z pohlazení jako by říkalo: *Jsi v bezpečí. Postarám se o tebe. Navždycky.*

Z lebedění je vyrušilo zaklepání na dveře.

Mína skončila na zemi, protože máma Millie vstala.

„Obě víme, kdo to asi bude,“ řekla s úsměvem máma Millie a opatrně odložila modrou misku.

Kočička se mezitím odplížila pod pohovku. Máma Millie otevřela dveře. Za nimi stál skutečně Jacob Leván, jejich nejbližší soused.

Ačkoli byl Jacob Levan k mámě Millie vždycky laskavý, Mína jeho návštěvy neměla ráda. Jeho přítomnost jí vždy připomněla, že tam venku existuje celý širý svět. Tenhle vysoký muž s širokými rameny a hustým černým plnovousem pořád nosil flanelovou košili, a to i v létě. Přes zimu si přes ni vždycky přehodil mohutný vlněný kabát. Dnes měl rukávy košile vyhrnuté po lokty, jeho jediný ústupek teplému dni.

Pokaždé jim něco přinesl: dřevo na otop v zimě, tašku s nákupem z města nebo jako dnes košík s jablky.

„Natrhal jsem je dneska ráno,“ oznámil.

„Děkuji ti, Jacobe.“

Máma Millie a Jacob Levan si povídali a Mína je ostýchavě pozorovala ze svého úkrytu. Dneska probírali sousedovy kravky. Jedna z nich dřív patřila mámě Millie, ještě než zestárla natolik, že už se nedokázala postarat o dobytek. Jacob Levan vždycky trochu páchl po hovězím, ale když bylo chladno, voněl spíš jako kouř z kamen.

„Zkoušel jsem na Bětku tu léčbu, cos mi doporučila,“ řekl Jacob Levan, „a už je jí mnohem líp. Zdravá jak ř...“

Přerušila ho máma Millie, která začala kašlat. Byl to suchý, praskavý kašel.

„Hmm...“ Jacob Levan se zatvářil ustaraně. „Odkdy takhle chrchláš?“

„Ale to nic není.“ Máma Millie se tím nenechala rozhodit a už se pustila do omývání jablek. „Jen mě něco zaškrábalo v krku. To bude změnou ročního období. Všude je tolik pylu!“

Jacob Levan nepatřil k těm, co by se na návštěvě dlouho zdržovali, a tak se měl zanedlouho k odchodu. V náručí si nesl bochník chleba, který mu vnutila máma Millie. Když sousedovi otevírala dveře, aby ho pustila ven, Mína si zalezla ještě hlouběji do stínů.

V jednu chvíli se Jacob Levan zarazil a otočil se. „Málem bych zapomněl,“ řekl a volnou rukou začal cosi hledat v kapse. Nakonec z ní vytáhl malý sáček s obrázkem kočky. „Tohle jsem pořídil ve městě tady pro čiču.“

„Ó, to je ale krása!“ Máma Millie se usmála. „Míno!“ zvolala. „Pojď sem, Míno!“

Kočička neochotně vylezla na světlo. Vzduch, který dovnitř proudil otevřenými dveřmi, byl nasáklý

spoustou různých pachů, a její čumáček tak ne a ne se přestat kroutit.

„Tady tě mám, ty můj cukroušku!“ Máma Millie pozvedla sáček a Mína v něm poznala svoje oblíbené kočičí mlsky. „Jen se podívej, co ti Jacob přinesl!“

K její úlevě od ní Jacob Levan zjevně žádné mňouky díků nečekal.

„Tak sbohem,“ řekl. „Kdybys něco potřebovala, tak mi zavolej, ano?“

„Ale to bych musela použít ten starý telefon!“ Máma Millie se zasmála. „Znáš mě, však já si vždycky nějak poradím.“

Jacob Levan se zamračil. „Ale pokud tě ten kašel bude dál trápit, měla by ses o tom poradit se svým doktorem.“

„Žádný strach,“ odpověděla stará paní, „určitě mu pak zavolám.“

Potom máma Millie zvedla Mínu a nabídla jí jeden z kočičích mlsků. V bezpečném náručí svojí paničky a s dobrůtkou k snědku kočičce už tolik nevadilo stát ve vchodových dveřích. Společně sledovaly, jak velký modrý pickup Jacoba Levana odjíždí po jejich

příjezdové cestě a pak zatáčí na silnici. *Kde přesně vlastně bydlí?*, zauvažovala Mína.

„No nemáme my štěstí, že máme tak skvělého souseda?“ pochvalovala si máma Millie.

3

Poslední prosluněné letní dny přešly v majestátní barevný podzim.

Strom stojící před oknem do ložnice mámy Millie změnil barvu ze zelené na zářivě červenou. Divoký zlatobýl vykvetl do sytě žluté. Křehoučké astry vystavily své fialové okvětní lístky. Mína tyhle změny obvykle ráda pozorovala spolu s mámou Millie, tu ale čím dál tím víc trápilo její neustále se zhoršující zdraví.

Zpočátku šlo o slabé pokašlávání, které se objevilo jen tu a tam. Až na samotný kašel vypadala máma Millie v pořádku. Ale jednoho dne, když si Mína lebedila v jejím klíně a dopřávala si oběd ze své oblíbené modré misky, přerostlo lehké pokašlávání její paničky v třesavý záchvat suchého kašle.

KŘÁCH!

Spolu s miskou sletěla i Mína, která jako vždycky přistála na všech čtyřech. Dopadla ale na střep z rozbité misky.

Auwajs!

Máma Millie se za neustálého kašle ztěžka vypotácela z křesla a roztřesenýma rukama si napustila sklenici vody. Naráz ji do sebe obrátila, čímž se jí podařilo záchvat zahnat. Alespoň prozatím.

Když jí máma Millie čistila a obvazovala tlapku, Mína se u toho bolestně šklebila. V ráně jí tepalo a ona si připomněla, jak se jako kotě prodírala lesem a cestou se ošklivě podrápala o trny. Jen co byla její tlapka ošetřená, odkulhala odpočívát.

Schoulila se do klubíčka, ale po očku stále pozorovala mámu Millie, jak zametá a vysává, dokud nezmižel i ten poslední střípek modré misky.

Jak dny mýjely a stromy začaly shazovat první ze svých zářivých listů, byl kašel mámy Millie stále silnější a častější, že už jí od něj nedokázaly ulevit ani plné sklenice vody či velké hrnky čaje. Nakonec jí začaly sužovat těžké záchvaty, které jí otrásaly celým tělem. Míne připadalo, že s každým dalším máminým

zakašláním se za okny snáší k zemi čím dál tím víc rudého listí. Jako kdyby je ze stromů setřásala ona bouřlivá nemoc samotná.

Dny ubíhaly dál a žádný z nich nebyl prodchnutý vůní kynoucího těsta. Noci se stávaly chladnějšími, ale oheň v krbu, u kterého by se dalo ohřát, nevzplál. Jak dlouho už to bylo od doby, kdy se máma Millie naposledy vydala do města, aby se vrátila zpět s velkými taškami plnými jídla? *Až moc dlouho*, pomyslela si Mína.

Brzy už to bylo špatné každý den. Když mámu Millie postihl záchvat kašle, kočička už nenadskočila ani se nedala na úprk. Místo toho vyskočila do klína svojí paničce, hrbící se na gauči, a přitulila se k ní. Tam mohla naslouchat tlukotu jejího srdce. Tam se jí vrněním a tichoučkým mňoukáním snažila sdělit to, co slovy nedokázala. *Brzy budeš zase zdravá a všechno bude v pořádku.*

Ale věci, které se Mína pokoušela během dne povědět mámě Millie, se v chladné noční temnotě zdály křehké jako chmýří pampelišek. Často se stávalo, že kašláním utichlo a Millie upadla do neklidného spánku. Mína se naopak moc nevyspala, namísto toho se dívala kolem sebe a naslouchala. Komínem se proháněl ledový vítr. Okny se do světnice zařezávala stříbřitá

záře měsíce. Stromy sténaly a mručely a natahovaly k domu své větve.

Mína se nemohla ubránit úvahám o tom, co by se stalo, kdyby o svůj bezpečný a útulný domov najednou přišla. Kdyby přišla o mámu Millie.

V takových chvílích kočička pevně zavřela oči a představovala si, jak máma Millie zpívá. V sladkém ranním slunci viděla svoji modrou misku, nerozbitou a přetékaající jídlem. Vzpomínala na měkký klín své paničky, na to, jak máma Millie seděla, houpala se v křesle a pletla u toho. Myslela na ni, na to, jak jí bude zase dobře. Jak to bude úžasné!

Někdy jí tenhle figl pomáhal a Mína se ponořila do hlubokého spánku. Jindy bděla až do svítání. Během takových nocí se z lesa obklopujícího jejich malý příbytek stávala morda připravená se zahryznout.

4

Liška slupla další myš.

Přitom ani nebyla nijak zvlášť hladová. Tohle léto les překypoval potravou a díky jejím silným

stopařským a loveckým schopnostem se jí dařilo i na podzim. Nicméně brzy přijdou chladné dny. A pak přijde zima. Ať už měla potřebu potravy, nebo ne, v tuto chvíli liška považovala za svoji povinnost jíst, dokud může. Koneckonců kdo ví, jak tuhá následující zima bude. Nebo kolik kořisti si pro sebe ukradne ten zpropadený rys.

Poslední dobou ho tu v okolí cítila. Doufala, že brzy odtáhne pryč, rysy rozhodně neměla v lásce. Jako jedno z mála zvířat v lese liška považovala rysa za hrozbu. Ona zabíjela, protože musela. Aby zůstala naživu. Většina rysů, jak si všimla, si ale v zabíjení libovala. Nejedli jen proto, aby přežili. Vyžívali se v lovení a v ubližování menším zvířatům.

Až přijde zima, v případě nutnosti může vždycky vyhrabat zbytky z nejbližší popelnice. I když ten vysoký fousatý chlap toho zrovna moc nevyhazoval. I tak byla pokaždé zábava provokovat ty jeho krávy.

Mohla by se vypravit do města a vyslídit nějakou potravu tam. Při tom pomýšlení se liška celá rozzářila. Zbožňovala prohrabávání kontejnerů s popelnicovými koblížky a dalšími mňaminami. Lidé byli

nepředvídatelní, což tomu dodávalo šťávu. Kromě toho je tu i samotná cesta do města, která by představovala příjemnou změnu prostředí.

Liška zhltna poslední zbytky myši.

Ne, liška nebyla kdovíjak hladová, aspoň zatím ne.

Ale nudila se. Ano, to, po čem liška neustále lačnila, bylo dobrodružství.

5

Rys pozoroval zajíce.

Hop... hop... hop!

Díval se, jak kroučí svým malým růžovoučkým čenichem. Zajíc měl kožich huňatý jako letní obláček a načechraný ocásek připomínající pampeliškové chmýří. Jeho hnědá srst krásně splývala s lesním podrostem, ale až přijde zima, bude na sněhu jako pěst na oko. Ne že by se snad měl dožít zimy, samozřejmě.

Obyčejně by rys zajíce už dávno zardousil. Jako nic. Ale užíval si, že se za ním může pomaloučku plížit, jeden opatrný krůček za druhým. Rád je pozoroval,